

בתי המשפט

א 001677/02		בית משפט השלום רמלה	
30/01/2003	תארי ד:	כב' השופטת ז. בוסתן	כפ ני:

בעניין:

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד

עו"ד ארד מוטי

התובע

(המשיב)

נגד

סהר חברה לביטוח בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד

עו"ד בדנני מיכאל

הנתבעת

(המבקשת)

בקשה לדחיית התובענה ולחילופין מחיקתה על הסף, מחמת התיישנות. תביעה זו הנה תביעה לתגמולי ביטוח, על פי פוליסת ביטוח תאונות אישיות קולקטיבית של רשות שדות התעופה מקום עבודתו של התובע. התובע, נפגע בתאונת דרכים שהוכרה כתאונת עבודה.

החלטה

בפני בקשה לדחיית התובענה ולחילופין מחיקתה על הסף על פי תקנות 100 → 101 לתקנות סדר הדין האזרחי התשמ"ד-1984, מחמת התיישנות.

העובדות הצריכות לעניין:

תביעה זו הנה תביעה לתגמולי ביטוח, על פי פוליסת ביטוח תאונות אישיות קולקטיבית של רשות שדות התעופה- מקום עבודתו של התובע.

התובע (המשיב), נפגע בתאונת דרכים שהוכרה כתאונת עבודה ביום 27/4/98.

בגין תקופת אי הכושר הראשונה, מיום התאונה ועד לתאריך 9/11/98, שילמה הנתבעת (המבקשת) לתובע את תגמולי הביטוח המגיעים לו על פי הפוליסה.

לטענת התובע, בעקבות החמרה במצבו הרפואי, הוא נאלץ לעבור ניתוח בו בוצעה כריתת דיסק צווארי וקיבוע חוליות צוואריות. ניתוח זה בוצע בחודש יוני 01' ובעקבותיו אושפז התובע לשבועיים.

מאז הניתוח, לא שב התובע לעבודתו ונכון ליום הגשת התביעה הוא עדיין שוהה באי כושר עבודה מלא. פניות התובע לנתבעת, לתשלום תגמולי הביטוח עבור תקופת אי הכושר הנוכחית ובגין הנכות התאונתית, נדחו בטענת התיישנות.

לטענת הנתבעת, הן על פי תנאי פוליסת הביטוח (סעיף 7 לפרק ו') והן על פי הקבוע בחוק חוזה הביטוח התשמ"א-1981 [להלן: חוק חוזה הביטוח] (סעיף 31), מתיישנת התובענה לאחר 3 שנים מיום קרות מקרה הביטוח.

התביעה הוגשה לבית המשפט ביום 19/3/02 לאחר תום תקופת התיישנות שחלה ביום 27/4/01 – שלוש שנים לאחר קרות התאונה, שהוא לטענת הנתבעת יום קרות מקרה הביטוח.

המבקשת סומכת ידיה על ע"א 3812/91, ברבארה ג'רייס נ' אריה חברה ישראלית לביטוח בע"מ, פד"י מ"ח (3), עמוד 441 ועל רע"א 1395/00, צפריר נ' ארט חברה לביטוח בע"מ, (פורסם בפדאור). בפס"ד הנ"ל נקבע, כי תקופת התיישנות הקבועה בסעיף 31 לחוק חוזה הביטוח, מהווה תקופת התיישנות מיוחדת וקצרה יותר מכפי שקבועה בחוק התיישנות התשי"ח – 1958, ולפיכך משלא הגיש התובע תביעתו לבית המשפט בתוך שלוש שנים מיום קרות מקרה הביטוח, תביעתו התיישנה ודינה להידחות.

התובע מפנה לסעיף 53 לחוק חוזה הביטוח הקובע כי:

"בביטוח תאונה מקרה הביטוח הוא תאונה שקרתה למבוטח או לזולתו, בביטוח מחלה – מחלה שחלה בה, בביטוח נכות – נכות שלקה בה" (ההדגשה שלי – ז.ב.).

בעניינו מדובר בביטוח נכות ויש למנות את תקופת התיישנות רק עם התגבשות הנכות הצמיתה. קביעה זו טרם נתגבשה ולכן במקרה דנן טענת התיישנות אינה רלבנטית.

התובע סומך ידיו על החלטת כבוד השופטת ע. ברון ב ת.א. 120330/01, רוזנברג יצחק נ' מגדל חברה לביטוח בע"מ, (טרם פורסם), שם נקבע כי יש למנות את תקופת התיישנות הקבועה בחוק חוזה הביטוח, החל מהמועד בו התגבשה נכות עקב התאונה ולא החל ממועד קרות התאונה.

הדיון המשפטי:

קיימים שלושה מועדים אפשריים לתחילת מועד התיישנות בתביעות ביטוח שעילתן נכות צמיתה. הראשון – מועד קרות התאונה; השני – מועד התגבשות הנכות הצמיתה; השלישי – מועד קביעת הנכות הצמיתה על ידי מומחה רפואי.

המועד השלישי נשלל ברע"א 1395/00, המוזכר לעיל, נקבע כי:

"אין חולקים על כך שהתאונה גרמה למבקש נכות צמיתה; אך לעניין זה מועד קביעת הנכות הצמיתה, שיכול להיות מקרי, אינו אלא בעל משמעות פרובטיבית ואין הוא יכול לשמש כגורם רלבנטי לצורך חישוב תקופת התיישנות לפי החוק ולפי הפוליסה...".

"מקרה הביטוח" כפי שמוגדר בסעיף 53 לחוק חוזה הביטוח מוגדר כ"נכות שלקה בה" המבוטח. עילת התביעה של המבוטח קמה רק עם התגבשות הנכות הצמיתה.

כאשר התאונה והנכות מתגבשים במועד אחד הרי שלא מתעוררת כל בעיה.

אולם, במקרים רבים, מתגבשת הנכות הצמיתה רק לאחר מועד קרות התאונה, רק לאחר שמצבו הבריאותי של המבוטח התייצב. אם נגביל מבוטח להגיש תביעתו תוך שלוש שנים מיום אירוע התאונה, ייתכנו מקרים שהמבוטח יידרש להגיש תביעתו בטרם קרה מקרה הביטוח, ולכך וודאי לא התכוון המחוקק. (ראה, ת.א. (ת"א) 113215/98 סרוסי נ' ארי חברה לביטוח בע"מ, (טרם פורסם), ודעת המיעוט של כבוד השופט ג'רג'ורה, בתא. (חי') 6505/99, שטרית נ' כלל חברה לביטוח בע"מ, (טרם פורסם).

העמדת תקופת ההתיישנות על שלוש שנים מיום התאונה לא ניתנת ליישום בתביעות בגין ביטוחי נכות, בהם טרם התגבשה הנכות בחלוף שלוש שנים שכן נכות צמיתה היא מצב סופי ולא ניתן לתבוע על "חלקי נזק".

לעניין תביעת התובע בגין תקופת אי הכושר, נקבע בפסיקה כי:

"הגדרת התאונה כמקרה הביטוח תעמיד את המבוטח בפני תוצאה בלתי נסבלת של התיישנות בלתי נמנעת של תביעתם של תגמולי הביטוח עבור כל תקופת אי הכושר העולה על שלוש שנים... אין מקום לספק שעילת תביעתם של תגמולי הביטוח אינה תאונה, אלא אובדן כושר...". (ת.א. (נת') 1660/93, הכשרת היישוב חברה לביטוח בע"מ נ' יוסף, (לא פורסם).

(ראה לעניין זה גם בספרו של ורון אליאס, דיני ביטוח, כרך ב' עמ' 751-749).

ביטוח בגין תקופת אי כושר, מחייב הצטברותם של שני תנאים התאונה ואובדן כושר עבודה.

המועד הקובע לעניין הישוב ההתיישנות הוא המועד בו איבד המבוטח את כושר עבודתו כתוצאה מהתאונה שאירעה לו ולא מהמועד בו קרתה התאונה.

בעניינינו, הניתוח אותו עבר התובע בחודש יוני '01, והוא בוצע לטענת התובע עקב החמרה במצבו עקב התאונה. כך אף קבע המומחה הרפואי, ד"ר אבנטוב, בבדיקה מחודשת לתובע במסגרת ת.א. 5362/98 התלוי ועומד בפני בית המשפט והעלה את שיעור נכותו.

בעניין זה יש לציין, כי פוליסת הביטוח מכירה באפשרות כי תקופת אי- הכושר תהא מורכבת משתי תקופות לא רציפות. (ראה סעיף 56 לפוליסה).

נכותו הצמיתה של התובע טרם נתגבשה ולפיכך טרם חלפה לה תקופת ההתיישנות.

בנסיבות העניין, ולאור האמור לעיל, הרי שדין טענת ההתיישנות להידחות.

המזכירות תעביר עותק מהחלטתי לצדדים בדואר רשום.

ניתנה היום כ"ז בשבט, תשס"ג (30 בינואר 2003) בהעדר הצדדים.

ז. בוסתן, שופטת

נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח